

"Θα σ' αγαπώ για πάντα παππού Άλεξ!"

Μαρία Κωνσταντινοπούλου
Συστημική Ψυχοθεραπεύτρια
Ειδική Παιδαγωγός
MSc in Child psychology
www.arxizo.gr

Μία φορά και έναν καιρό, σε ένα όμορφο και ζεστό σπιτάκι ζούσε ένα ζευγάρι, ο Άλεξ και η Έλεν. Ήταν πολύ αγαπημένοι! Αυτοί είχαν δύο παιδάκια, τη Μαρούλ και τον Τζιμ. Τα αγαπούσαν και τα φρόντιζαν πολύ! Ο μπαμπάς και η μαμά χαιρόντουσαν πολύ που έβλεπαν τα παιδιά τους να μεγαλώνουν και να μαθαίνουν σπουδαία πράγματα.

Κάποια στιγμή η κόρη τους, η Μαρούλ, όταν έγινε γυναίκα, αγάπησε εναν όμορφο και καλό άντρα και τον παντρεύτηκε. Ζούσαν τόσο ευτυχισμένοι!

Από την αγάπη τους έκαναν και ένα παιδάκι. Η κοιλίτσα της Μαρούλ όλο φούσκωνε και μεγάλωνε γιατί εκεί βρισκόταν ένα χαρούμενο κοριτσάκι, η Κάτη.

Όταν γεννήθηκε η Κάτη, όλοι ήταν τόσο ευτυχισμένοι!

Ο Άλεξ και η Έλεν είχαν γίνει παππούς και γιαγιά και την φρόντιζαν πολύ τη μικρή Κάτη. Την πήγαιναν στις κούνιες, στη θάλασσα, ζωγράφιζαν, την τάζαν, έπαιζαν μαζί της και την κοιμίζαν στο σπίτι τους συχνά.

Τα χρόνια περνούσαν και ο παππούς είχε γίνει πια γεράκος, αρρώστησε και πέθανε. Η Κάτη ήταν πολύ λυπημένη γιατί της έλειπε ο αγαπημένος της παππούς. Αναρωτιόταν ποτέ θα ξανά έρθει να παίξουν και να της διαβάσει παραμύθια.

Οι γονείς της προσπάθησαν να της εξηγήσουν πως όταν κάποιος πεθαίνει δεν μπορούμε να τον ξαναδούμε, δεν μπορούμε να του μιλήσουμε και να ξαναπαίξουμε μαζί του ούτε να τον αγκαλιάσουμε.

Μπορούμε όμως ένα πράγμα να κάνουμε που συνήθως μας ηρεμεί τον πόνο μας.. Μπορούμε να τον σκεφτόμαστε όσο θέλουμε, μπορούμε να βλέπουμε φωτογραφίες και βίντεο με τον παππού και να λέμε ιστορίες για εκείνον. Μπορούμε να τον αγαπάμε για πάντα και να θυμόμαστε όλα τα ωραία πράγματα που κάναμε μαζί του παλιά..

Όταν μας λείπει ο παππούς μπορούμε να ζητάμε από κάποιον μεγάλο να μας μιλήσει για εκείνον και τότε πάλι θα έχουμε μία γλυκιά σκέψη που θα μας ηρεμεί..
Μπορεί να λυπόμαστε που δεν θα τον ξαναδούμε αλλά δεν είναι κακό όταν κάποιος λυπάται.. Το πιο σπουδαίο είναι ότι τον παππού τον αγαπάμε πολύ και ας μην τον ξαναδούμε ποτέ...!!

Η Κάτη για ένα διάστημα ήταν αρκετά σκεπτική. Ακολούθησε τις συμβουλές των γονιών της όμως και συχνά όταν ένιωθε στενοχώρια συζητούσε με τους μεγάλους για τον παππού.

Έλεγαν ιστορίες για εκείνον, έβλεπαν φωτογραφίες και βίντεο, κάποιες φορές γελούσαν και κάποιες φορές έκλαιγαν. Κάθε φορά όμως μετά ήταν όλο και πιο ανάλαφρη και ανακουφισμένη!

Έτσι λοιπόν ο καιρός πέρασε και η σκέψη του παππού ήταν μια γλυκιά ανάμνηση για εκείνη! Δεν της δημιουργούσε πόνο όταν τον έφερνε στο μυαλό της αλλά ένα χαμόγελο για όλα τα ωραία που είχαν προλάβει να κάνουν μαζί!...

" Θα σ' αγαπάω για πάντα παππού Άλεξ!"

